Юний сміх і тихий стогін
В струнах вітів забряжчали.
Ой заплутались дороги
В синьо-сніжному кришталі.

Поле під заметом білим
Стогне, крекче: "Де ти, весно,
Де зелені трави-хвилі,
Чом проміння не воскресне".

Я вслухаюсь в гомін сосен,
В опечалене гудіння.
Діямантовії сльози
Заплелись в сосновій піні.

Серед стомленого гаю
Вже гучніш сріблястa ліра
Спів про радість виграває,
Вітер в такт їй: вірю, вірю.